en te weinig geheeld om er vrijuit over te kunnen spreken.

„Ik heb zijn graf niet kunnen vinden," zei hij. „Harold is in handen van een vijandige bende gevallen .... Deze bloemen groeiden in zijn woning te Loango, waar hij zich het laatst bevond."

„Is dat alles?"
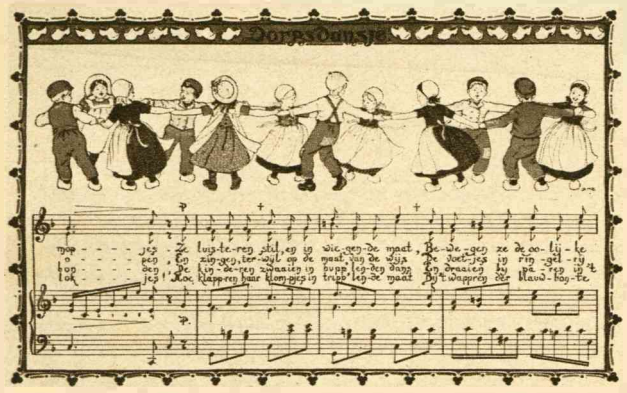
De roodgeschreide oogen schenen in zijn ziel te willen lezen.

„Dat is alles!" antwoordde hij.

Hij zag dat zij hem niet geloofde, dat zij gevoelde dat hij iets achterhield. Zij scheen echter te begrijpen, dat dit slechts iets was wat haar meer pijn zou gedaan hebben, en daarom aanvaardde zij zijn medelijden stilzwijgend.

Behalve een enkelen brief aan Charlie gaf Harold geen enkel teeken van leven. Vrijwillig gaf hij alles op, terwille van de vrouw die hij liefhad. Geen sterveling wist wat hem dit offer kostte. Somtijds bleek Charlie uit een enkel woord in die brieven iets van dat onduldbaar lijden.

Zoo leefde Granville jaren in Afrika. Hij durfde zich niet dichter naar huis te begeven en troostte zich met het schrijven van wetenschappelijke werken. Maar met de jaren werd het verlangen naar zijn geboortegrond den vrijwillig verbannene te sterk. Hij kon zichzelf nu ook beter vertrouwen; niet dat zijn verlangen naar Marion verminderd was, dat kon nimmer, maar de jaren van strijd hadden hem zijn zelfvertrouwen en meesterschap

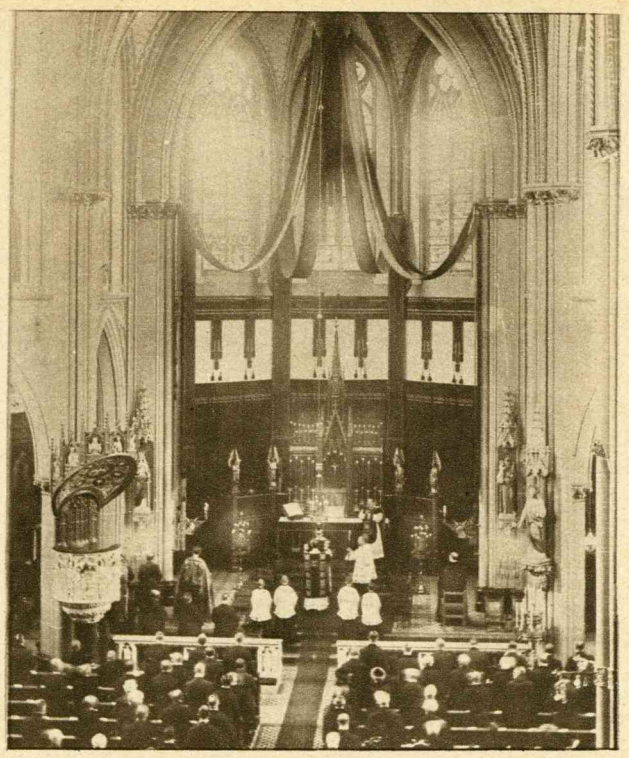

„Dorpsdansje" uit: „Kindervreugde". 1e bundel.

over zijn wil teruggegeven. En zoo reisde hij door Italië Oostenrijk en Frankrijk en steeds meer naderde hij zijn geboortegrond, tot hij eindelijk in Engeland aankwam.

Hij wilde zich verborgen houden in Londen wat hem in die metropool niet moeilijk vallen zou, meende hij.

Zoodra hij aankwam, ging hij op weg naar zijn vriend. De beide mannen hadden elkaar sedert hun afscheid in Loango, tien jaar geleden, niet gezien, en Harold hunkerde naar den greep van een vriendenhand. De kans om Bicknell thuis te treffen was niet groot, want hij was meestentijds

PLECHTIGE UITVAART VOOR Z. Exc. Mr. L. H. W. REGOUT.

In tegenwoordigheid van talrijke autoriteiten en de familie is verleden week in de Kerk van O. L. Vrouwe van Goeden Raad aan het Bezuidenhout te 's-Gravenhage een plechtige H. Mis van Requiem opgedragen voor Z.Exc. Mr. L. H. W. Regout, in leven buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van H. M. de Koningin in bijzondere zending bij den H. Stoel. *(foto v. Tol.)*

op reis. Aan zijn woning gekomen vernam Granville nochtans tot zijn blijdschap dat Charlie in Londen, hoewel momenteel niet thuis was.

Voorzijde band „Thommy, een meisjesleven".

Granville trad binnen, hij zou op zijn vriend wachten en amuseerde zich onderwijl met het inspecteeren van de verschillende kamers met de vele bekende dingen, die hij zich nog uit vroeger jaren herinnerde. Hij nam een sigaar uit een kistje op den schoorsteenmantel en zette zich neder in een gemakkelijken stoel bij den haard. De reeks van lijdensjaren, die verloopen waren, sinds hij het laatst op deze plaats gezeten had, was opeens verdwenen. Hij droomde van een gelukkigen tijd die ver achter hem lag.

Daar klonken voetstappen op de gang; de knop van de kamerdeur werd haastig omgedraaid en 'n vrouwenstem riep:
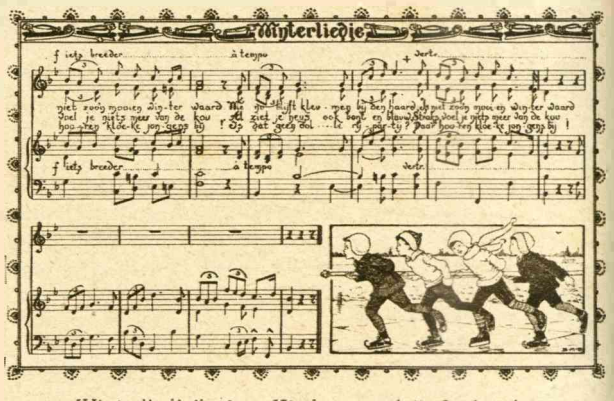
„Charlie wil je eens spoedig komen zien, de kleine Harold is niet wel! Heb je mijn brief niet ontvan ....?"

Zij hield plotseling op, toen ze niet Charlie maar iemand anders, weggedoken in den gemakkelijken stoel gewaarwerd.

Harold durfde zich niet bewegen. Hij kende de stem maar al te goed en bad in stilte dat zijn vriend mocht binnenkomen en haar meenemen voor zij zijn gelaat gezien had.

Maar neen, de stilte die volgde, werd verbroken door een geritsel van naderende vrouwenkleeren, dichter, steeds dichter.

Niet dan nadat zij vlak voor hem stond, durfde hij het hoofd opheffen. Toen zag hij de verwondering en 't ongeloof in haar oogen plaats maken voor herkenning, blijde herkenning — geen schrik, geen afkeer; niets daarvan!

„Winterliedje" uit: „Kindervreugde". 2e bundel.

Niets dan innige liefde straalde hem tegen. Deze vreeselijk verminkte man, die zijn vriend schrik en afschuw had ingeboezemd, kon slechts liefde en diep medelijden wekken in het hart van de vrouw. Met een zachten kreet zonk ze voor hem op de knieën neer, den verlamden arm aan haar borst drukkende; en het was op het door de vlammen verminkte deel van zijn gelaat dat zij hem de teederste kussen gaf.

Zoo wist Harold dat zijn opoffering te vergeefs was geweest.

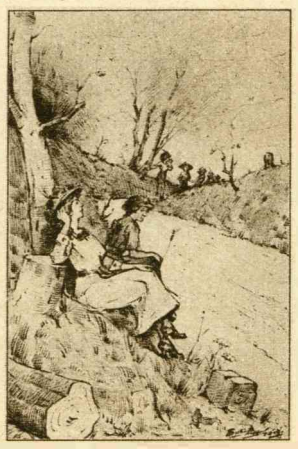
ONZE BOEKENTAFEL

Leida de Jongh, Thommy, een meisjesleven. Met platen. Rotterdam, D. Bolle.

Leida de Jongh is een naam dien we voor onze kinderen onthouden moeten. Ze weet natuurlijk en onderhoudend te vertellen en schrijft een zoo makkelijken stijl, dat het onder 't lezen wel lijkt of we haar stem hooren. Ze geeft ons de eenvoudige geschiedenis van Thomasine Vermeer, die gelukkig bij den veel „leukeren" naam Thommy genoemd wordt, en deze geschiedenis boeit van het begin tot het eind, ofschoon er geen romantische gebeurtenissen of schokkende avonturen in voorkomen. Dit dunkt ons juist de groote verdienste van dit mooie boek, en de lezer van Onze Boekentafel zal al gemerkt hebben, dat we bij voorkeur boeken aanbevelen die in het gewone leven van alledag spelen; aan roovers- en indianenverhalen moet onze jeugd nu maar eens ontgroeien. Thommy is een meisje van vleesch en bloed, geen bovenmenschelijke heldin, en de goede invloed dien ze op haar kameraadjes heeft, zal niet nalaten ook gunstig te werken op de vele jonge lezers en lezeressen die we dit boek met St. Nicolaas toewenschen. Dit „meisjesleven" is vol fijne en fijngevoelde tooneeltjes, waaruit onze kinderen niet anders dan goeds kunnen leeren.

De uitgave is uitmuntend verzorgd; aan een modern kinderboek worden hooge eischen gesteld wat de uitvoering betreft, en — het moet ook dik zijn! Nu, de heer Bolle heeft eer van zijn werk, dat van binnen en buiten de kritiek kan weerstaan.

Illustraties uit: „Thommy".

Nannie van Wehl, Het moeilijke begin. Met illustraties van Willy Sluiter. Amsterdam, L. J. Veen.

Van dik gesproken! Hoe ziet de uitgever Veen er kans toe, zulk een lijvig deel, op zulk mooi papier, in deze dure tijden voor zoo lagen prijs aan te bieden? Onwillekeurig weegt men het boek eens op de hand, over dit record nadenkend, alvorens de lezing te beginnen. Hoe het zij, eenmaal aan 't lezen, komt men tot de overtuiging dat de tweede druk van dit boek volkomen gerechtvaardigd is: aan zulk overdacht ernstig werk is behoefte. Want ernstig is Het moeilijke Begin; het heeft dien mineurondertoon die alle boeken van mevrouw Van Wehl kenmerkt. Maar laten we dadelijk zeggen dat de oudere meisjes, voor wie het bestemd is, en die we zoo graag toewenschen dat ze lang jong mogen blijven, er ook genoeg in vinden zullen waarom ze hartelijk en gezond lachen kunnen. Alleen — de schrijfster wil ze er toch even op voorbereiden dat het leven nu eenmaal niet louter zang en dans is. Wanneer ze het uitgelezen hebben, zullen ze het niet bij haar kinderboeken zetten, maar 't een plaatsje geven op de groote-menschenplank. En menigeen zal vragen: „toe, moeder, leest u dit ook eens." Want Het moeilijke Begin is bijna een roman. Ook de anderen mogen en kunnen het lezen. Het zal hun leeren wat er in onze opgroeiende, mensch-wordende kinderen omgaat, en hoe ook zij hun strijd en hun verdriet hebben, zwaarder dikwijls dan de onze, omdat het leven hen nog niet hard en op alles voorbereid heeft gemaakt.

Het is een goed ding, dat er hoe langer hoe meer voor de jeugd geschreven wordt door menschen, die niet alleen de techniek van het schrijven verstaan, maar die zich ook ernstig rekenschap geven van de oude, niet altijd nagevolgde uitspraak dat het beste voor onze kinderen nauwelijks goed genoeg is. Nannie van Wehl vat haar taak aldus op en helpt zoodoende die der ouders verlichten. Wanneer we nu nog zeggen dat Willy Sluiter voor bandversiering en plaatjes zorgde, dan is, wat dit betreft, lof overbodig.

Kindervreugde, tweestemmige liedjes met pianobegeleiding; woorden en muziek van H. J. van der Kraan, geteekend door B. en J. Midderigh-Bokhorst. 1e en 2e bundel. Uitgave van G. B. van Goor Zonen, Gouda.

Deze Kindervreugde is ook een recensentenvreugde. Want het is een genot een boek in handen te krijgen waarvan 't rondom bekijken al zoo de moeite waard is, dat je er geheel voor gewonnen bent eer je nog van den inhoud hebt kennis genomen. Zie toch eens aan hoe elk onderdeel van deze twee smaakvolle bundeltjes overdacht en verzorgd is! Het kan niet anders of de uitgever, de dichter-componist en de teekenaars moeten bijeengekomen zijn met den lust en den wil om nu eens een harmonieus en vlekkeloos geheel te maken, waarvan in de eerste plaats het artistieke uiterlijk hun voldoening zou geven. En de uitgever heeft gezegd: „gaan jullie je gang maar – als 't mooi is, wordt 't wel verkocht ook!" Hoe het nu mogelijk is dat zoo'n bundeltje maar 75 cent kost — ja, dat is zijn geheim.

Sla nu eens op goed geluk een bladzij op: het notenschrift, de letter (die misschien wat rustiger had kunnen zijn) de ragfijne, allerliefste teekeningen, de randversiering, die telkens met het onderwerp in verband is gebracht — waar ge ook kijkt zijn eenheid en sierlijkheid te waardeeren.

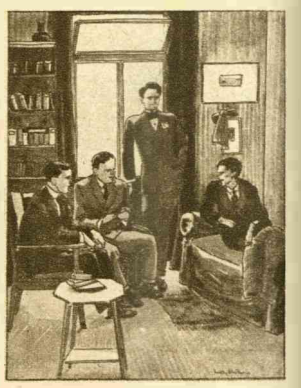
En merkt ge wel, dat we nu op weg zijn den inhoud om den vorm te vergeten? Aan de piano dus! De melodieuze inleiding pakt al dadelijk, de zangwijzen zijn niet zoo heel gemakkelijk, maar liggen toch in 't gehoor, en 't duurt niet lang of de kinderen hebben ze in 't geheugen ook.

Is het geen goed ding in deze tijden van zorg onze kinderen aan 't zingen te zetten, opdat zij — en wij door hen — een oogenblik vergeten hoe moeilijk en vol angstige verwachtingen 't leven is?

Wij moeten het Goudsche uitgevershuis, dat zijn oude traditie zoo hoog weet te houden, voor deze waarlijk superieure uitgave dankbaar zijn.

BOEKENIER.

„Illustraties uit: „Het moeilijke begin".

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.